

Logg från Älva

Datum: 6 februari

Elevloggare: Nej, nu har de åkt hem

Personalloggare: Sören

Position: Förtöjda i Marina Santa Cruz, Teneriffa

Planerat datum för att segla vidare: 10 februari, med YH16

Väder: Regnskurar, 17-18 grader

Personallogg:

I morse klockan sex antrade de bussen för att resa till flygplatsen, våra kära elever i MB15a. Matros Fredrik – som har ett mångårigt förflutet som gymnasielärare – gjorde reflektionen att man här ombord lär känna eleverna lika väl på fyra veckor som man gör på ett helt år iland. Lägg därtill att vi har seglat en gång tidigare med den här fina klassen, för ett och ett halvt år sedan, så kanske ni förstår att det känns lite tomt nu när de har klivit iland från Älva för sista gången.

Det har varit en ganska strapatsrik resa. Vindstyrkor runt 15-16 m/sek har hört till det normala, och ibland 20 och däröver. Det ställer lite speciella krav på oss i besättningen, säkerheten måste sättas ännu mer i fokus än vanligt och uppmärksamheten på eleverna, hur de agerar och hur de mår, skärps. Som så många gånger förut har jag blivit oerhört imponerad av våra elever. Det är fantastiskt att se hur de växer med utmaningarna och utan minsta klagan löser sina uppgifter trots sjösjuka och trötthet. De går sina vakter, står sina rortörnar och håller utkik i ur och skur. Segel hissas och trimmas. Mat lagas och kommer fram i tid till varje måltid trots sexmetersvågor och kaos i byssan. Den som säger att dagens ungdom är lat och bortskämd skulle jag gärna vilja bjuda ombord i Älva en natt med styv kuling.

I synnerhet fäster jag mig vid hur de ställer upp för varandra. Om någon är för sjösjuk för att stå till rors, tar kamraten utan att tveka dubbel rortörn. Jag hade gärna velat bjuda dem på några soliga, lugna dagar till sjöss, att stanna mitt ute på havet för att bada. Så blev det inte. Samtidigt kan jag inte undgå att tänka att de veckor vi har haft tillsammans burit med sig en djupare kvalitet än en vanlig solskenssegling. Minnen av intensiv verklighet. Av ödmjukhet inför naturens krafter men också av självtillit: vi klarar det här, tillsammans. Av svällande segel som driver fartyget framåt i 10-11 knop medan solen lyser genom de glasgröna, brytande vågkammarna.

Nå, det har varit en och annan lugn solskensstund också. Delfiner har hoppat i bogsvallet och grindvalar har gjort oss sällskap. Vi har vandrat under de lavklädda trädkronorna i La Gomeras trolska lagerbladsurskog, sett den hisnande utsikten från Teide och El Hierros vilda kust.

Slutligen; om någon av er elever i MB15a läser det här, vill jag bara säga att jag ser det som ett oerhört stort privilegium att ha fått dela den här tiden med er. Och till er föräldrar: var stolta över era ungdomar! Men som Khalil Gibran skrev; Vi äger inte våra barn. De är pilarna som vi skjuter in i framtiden. Vi är blott bågsträngen.

Kapten Sören